

gen af 1862 faaer denne formelle Lovsform. Jeg tillod mig at udtale, at der vistnok ikke var den mindste Grund til at befrygte, at denne Anordning skulde blive kaldt tilbage, og des- som Lovforslaget bliver affattet saaledes, som den ærede Ordfører har foreslaaet, vil det Ord til andet, kun med en lille, maaskee helbig, Forandring, komme til at blive af samme Indhold som den kongelige Anordning. Jeg troer altsaa, at det, der behøves, er tilstede i Anordnings-Form, og jeg finder det ikke nødvendigt, at man sikker sig imod en Tilbagekaldelse deraf; men jeg gjentager, hvis det bliver Resultatet, at Rigsdagen finder, at en Lov Ord til andet af samme Indhold som den, der forrige Gang blev vedtaget, nu bør vedtages, saa vil jeg for mit Vedkommende ikke have nogen Betænkelse ved at tilraade Hans Majestæt, at en saadan Lov erholder kongelig Stadfæstelse; men Betingelsen er ganske vist den, at den bliver aldeles af samme Indhold. Forsaavidt den ærede Ordfører synes at mene, at det kunde være helbigt, om der i den af ham foreslaaede § 2 stete en Forandring eller rettere en Forfortelse, saa maa jeg sige, at jeg lægger absolut Vægt paa, at Paragraphen bliver uforandret, som den er, idet det ikke kan henlægtes, at det store Fleertal, troer jeg, at turde sige, at den danske Folkekirke har Betænkelse imod Loven, og de Betænkelseheder, man har derimod, ganske vist vilde blive større, hvis den indskrænkende Bestemmelse, om man saa kan kalde den, der indeholdes i Ordførers Forslag til § 2, skulde falde bort. — Det forekommer mig, at den ærede 2de Landstingsmand for 2den Kreds (Hals) udtalte, at han nærede megen Tvivl om, hvorvidt Biskopperne med nogen sandsynlighed vilde slutte sig om den Deel af Forslaget, der ligger ham meest paa Sinde, og at altsaa den Henstilling, den ærede Ordfører gjorde om, at gøre det til Gjenstand for Overveelse paa Landemødet, efter hans Mening, neppe vilde føre til noget hans Niemed fremmeende Resultat. Jeg troer, at den ærede Landstingsmand har Ret i den Mening, og jeg kan derfor ikke egentlig sige, at jeg vilde føle mig stærkt opfordret til at tage den Henstilling, som den ærede Ordfører gjorde, tilfølg. Jeg troer, at Fore-

tagelsen af mere gennemgribende Forandringer i Folkekirken Forsætning, bør udætttes, indtil der er tilvejebragt et Organ, hvorigennem den danske Folkekirke kan komme til orde. Hvad der her er kommet til orde ved disse Lovforslag, kan jeg ikke erkende, for Andet, end at hidvære fra en Minoritet, og det en ikke stor Minoritet i den danske Folkekirke. Sidskommen Frihed have Vedkommende selvfølge sig til at træde ud af Folkekirken, naar de ikke vilde rette sig efter dens Ordning, og mere end denne Frihed synes jeg ikke, en Minoritet med Rette bør gjøre Krav paa. — Forsaavidt det ærede Mindretal i Udvalget, der bestaaer af 2 Medlemmer, har henledet Ministeriets Opmærksomhed paa en Institution, der findes i Norge, nemlig ordinerede Stiftscapellaner, da har jeg selvfølge sig, efter at have modtaget Betænkningen, undersøgt dette Forhold. Jeg er bleven vidende om, at dette Spørgsmaal har været reist her i Danmark endog tidligere end Datoen af den Norske Lov, hvoraf der findes en Paragraph anført i Betænkningen; men de Grunde, hvorfor denne Tanke ildeels af vedkommende Biskopper ikke blev opfattet med nogen stor Smødelommen, var for det Første, at man fandt nogen Usandskæthed ved at tilvejebringe Rønning til disse Stiftscapellaner, og for det Andet, at man i Reglen har tjenstledige Capellaner i de allerflestes Stifter og paa denne Maade altsaa ikke er i den Forlegenhed, som rimeligvis i Norge har stabt denne Institution. For Diebliffet er der jo saameget mindre Grund til at tænke paa ad denne Veie at banne en Reserve af Hjelpepræstier, som vi jo desværre have saamange hederlige og dygtige, uheldigt stillede, forhenvarende, fæstede Præstier, som vilde bestå sig, og hvem det maa ligge Ministeriet meget paa Hjerte, naar Leilighed gives, og kunne staae en saadan. Jeg kan altsaa ikke finde, at der for Diebliffet er Anledning til fra Regjeringens Side at tage denne Indstilling under nærmere Overveelse.

Lehmann: Det vil af de saa Ord, jeg tillod mig at fremsøre ved denne Sags 1ste Behandling, fremgaae, at jeg med den høitærede Kirke- og Underviisningsminister er fuldkommen enig i, at dette Spørgsmaal ikke an-